

Fent d'apuntador als Pastorets.

actoràs. Ho feia molt bé. Li agradava el teatre i hi creia.

Ja hi hem arribat: Els Pastorets. Pràcticament presents a tota la història del Casal, any rere any. És així Isidre?

Sí. S'hi han representat tots aquests: En Garrofa i en Pallanga, L'Esquellot i en Picarol, En Bato i en Borrego, en Bieló i en Belluguet, en Lluquet i en Rovelló... i moltes obres relacionades amb el Nadal: L'Estel d'Orient, Redempció, La neu que pel camí hi ha, Pobresa i Caritat...

S'aixeca i se'n va, però torna de seguida amb una llibreta verda a les mans. Aquesta llibreta és una part important de la història teatral del Casal. Hi té anotades totes les obres que s'han representat i en les quals ell ha intervingut d'alguna manera: o bé hi ha fet d'actor –les menys–, o bé d'apuntador –les més–.

No m'ho puc creure que tingueu això guardat!

I tant. Ho he anat apuntant des de sempre. Mira: drames per homes, comèdies per homes, comèdies i drames per homes i dones, comèdies i drames per noies, sarsueles...

I m'ensenya les llistes. Hi figura el nom de l'obra, el nombre d'actes de què constava i el nombre de persones que hi apareixien.

A mi sempre m'ha agradat més fer d'apuntador que no pas d'actor. El primer apuntador que hi va haver va ser El Pepito. Quan ell ho va deixar, ho vaig fer jo i en Pere Ciurans feia els decorats, els anava pintant. Ho feia molt bé.

Hi ha passat molta gent oi, pel Casal?

Un cop acabada la guerra, els que havien marxat no van tornar de seguida, van anar venint i, cada dia, se n'hi afegien de nous. Molta gent hi ha passat pel Casal: en Marcel Galobart, en Pasqual Bigordà, en Josep i en Marcel Batlle, l'Enric de Can Colom, més jove, que també feia d'apuntador per allà darrera... pensa que fèiem teatre cada diumenge.

Si representàvem un drama, al darrera fèiem una comèdia curta. Si no hi havia drama, fèiem tres comedietes. I així cada setmana.

I quants dies d'assaig?

Cada dia. El Casal servia per fer molta amistat, molta pinya. A Santa Eulàlia hi havia els de dalt i els de baix. Els de dalt teníem el Casal i el de baix la Sala per fer ball. A moltes cases hi havia raons els diumenges... però nosaltres ja vam començar a trencar una mica amb tot això.

Quan vau plegar d'anar al Casal?

Mira hi ha hagut capellans més encertats i d'altres que van complicar les coses. N'hi va haver que eren de bona pasta i d'altres eren de més mal ferrar. A mi no m'agraden les disputes, així que, quan me'n vaig cansar, vaig plegar.

Parlem de temps passats. L'Isidre no els recorda pas amb melangia. Hi torna a posar la mirada perquè li hem demanat i perquè vol fer-ne un retrat, el més ajustat possible, però ell viu el present.